

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára:

Egész evre 8 K
Fél evre 4 „
Negyed evre 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKÁNYI ERNŐ.

Telefonszám: 13.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlter sora egy korona.

Közművelődési Egyesületünk.

— Cikksorozat. —

III.

Az egyesület kulturtörékvése legyen az is, hogy a világirodalomban is tekintélyesnek nevezhető magyar irodalmat megismertesse, megszerettesse a néppel. Erre a célra nem szabad megelégedni csupán az eddigi gyakorlattal, hogy az évszázó vizsgák idején kiosztunk egy csomó jutalomkönyvet.

Könyvtárt a legkisebb puszta is!

Amennyiben a rendelkezésre álló anyagi erő nem lenne elég arra, hogy a szükségletet fedezhessük, az egyesület lapjában intézzen a vezetőség felszólítást a közönséghez, a tanulóifjúsághoz, hogy kiolvasott, nélkülözhető könyvét ki-ki adja az egyesületnek. Van egy jó magyar szokásunk. A kölcsönkönyveket nem igen szeretjük visszaadni. Nálunk hevernek éveken át. Visszaadni röstelljük, megtartani más könyvét nem akarjuk. Ily indokokból kifolyólag elkallódik igen sok jobb sorsra érdemes könyv. Az ilyen könyvekből hány népszerű, közkedvelt könyvtárt lehetne összeállítani. Ha valaki utazik, az állomáson mindig vesz egy Olcsó Jókait, Magyar Könyvtárt, vagy más egyebet. Kiolvasás után ne dobjuk el, ne hagyjuk a vonatban, adjuk oda a Közművelődési Egyesületnek. Ez azután majd ellátja a betűszomjas falut is ezekből a könyvekből. Hány, meg hány uri család van, mely gyermekeinek az ifjúsági irodalomból egész könyvtárakat vásárol össze. Karácsonyra, névnapra, születésnapra, Mikulásra egy-egy könyv az ajándék. E könyvek pár évig becsben vannak, de mikor a gyermek megnő, a könyvek elkallódnak. Mily megbecsülhetetlen szolgálatot tennének e könyvek sok szegénysorsu, vendéki iskolában!

Irodalmunk nevelő hatása a szindarabok útján is terjeszthető. Sajnos, a legújabb darabok iránya, tárgya, előadási módja nem felel meg célunknak. Az „Uncili-smuncili“ s efajta énekek sem nem magyarok, sem nem erkölcsösek. Mennyivel szebb, hatásosabb lenne, ha pl. az „Élnémult harangok“, „Kuruc Feja Dávid“, „Aranylakodalom“ c. színművet, vagy ezekhez hasonló erkölcsös, izzig-vérig magyar darabot játszanának a színészek. A népszínművek — sajnos — lomtárba kerültek. Azt hisszük, hogy a Közművelődési Egyesület megtalálhatná a módot arra, hogy színészeink válogatottabb műsossal álljanak a közönség elé. Elvégre is,

ha a megye művelt közönségét magában foglaló Közművelődési Egyesület felszólal ez ellen, talán csak lesz sulya szavának. Mert ha megyénkben az egyesület egységesen szervezve lesz, hatalom leszünk, mely ha megvonja támogatását a társulattól, ez nemcsak erkölcsi, de horribilis anyagi károkat jelent. Ha az a társulat nem hajt a szavunkra Alsólendván: mire Csáktornyára ér, ott a közönség már tudja, hogy a társulat felrugja a mi egyesületünk erkölcsös, hazafias elveit, misszióknban nem támogat. A csáktornyai közönség már ennek megfélemlen viselkedik vele szemben. De ahogy ártani tudunk, épugy használni is tudunk a társulatnak, ha megérdemli.

Az „Alsólendvai Híradó“ egyik legutóbbi számában már beszámolt arról az indítványról, melyet Rákosi Jenő főrend, a Dunántúli Közművelődési Egyesület elnöke kapott. Ha ez az indítvány a valóságba mehetne át, a DKE. színészei faluról-falura járva apostoli missiót teljesítenének. De legyen bármiképpen, a Közművelődési Egyesület járjon közbe a színészeknél, hogy azok tartsanak hetenként két-három délutáni előadást s ezekre nemcsak a helybeli iskolák, de a környékbeli falvak gyermekei is jöjjenek el. Ha gyermekeink ezen előadásokat látják, ott a színházban tanulják meg azt, amit a tanító a hiányos iskolai felszerelés miatt megtanítani nem tud. A magyar nemzeti viselet — sajnos — ma már csak a színházban látható. Ha az a tanuló meglátja Mátyás királyt diszmagyarban, eltörölhetetlen nyom marad lelkében. Megtanulja szeretni sok olyan nemzeti tulajdonunkat (nemzeti viselet, magyar népdal, csárdás), mit a modern kor mindinkább elfelejtett velünk.

Támogassa az egyesület a műkedvelő színészeket is. Hívja fel a lapban figyelmüket a legszebb, legjobb szindarabokra. Ilyenformán nem áll elő az az eset, hogy egy tizenöt-tizenhat éves leány játsza a házasságtörésnél a főszerepet. Hogy több példát ne említssek, ott van a „Mozgófényképek“ c. vigjáték. Ezt a darabot több ízben láttam műkedvelőktől előadni s a szobalány mindenkor egy-egy 15 — 16 éves lányka volt, kinek a szerep szerint a „nagyszágos ur“-tól jegyet kellett kérni a moziba, hogy ő is megnézhesse gazdája házasságtörését, amit ott mutogattak. Már ennél mégis csak többet ér a „Vereshaju“ vagy a „Falu rossza“. Az egyesület lapja ez irányban is nagyszerű működést fejthetne ki. Irányíthatná az izlést, a szindarabok megválasztásánál a gondolkozásmódot stb. —ma.

170 millió amerikai pénz.

Ennyit küldtek haza a mult évben.

Nem tudjuk: örülünk-e, avagy szomorkodjunk, mikor olvassuk a statisztikát, hogy a mult esztendőben csupán pénzes levelekkel, postautalványokkal és a postatakarékpénztár útján közel 170 millió koronát küldtek haza Amerikából a kivándorolt magyarok. Pedig ez még nem is minden, mert ebben a jelentékeny summában nincsenek benne azok a dollárok, amelyekel egyszerű és ajánlott levelekben küldenek haza. Ez is kitesz jó néhány milliót. 1900. év óta több mint másfél milliót küldtek haza az amerikai magyarok, ami a harmadrésze a magyar államadósságoknak. Az állam ugy tekinti ezeket az amerikai aranyakat, mint egy állandó járadékot, amire égető szükség van idehaza, mert ha valamelyik rossz esztendőben megcsappan ez a jövedelem, azt már megérzi a magyar pénzpiac. Rá vagyunk szorulva erre a szomorú jövedelemre, mert ha egy napon elmaradnának a dollárküldemények, az katasztrófa jelentene és az ország fizetési mérlege egy félmilliárd koronával jelentékenyen nagyobb summával lenne passzív.

Ehhez a szomorú jövedelemhez a kivándorlás segíti az országot. A gabonán, liszten, marhán kívül az ember a főexportcikkünk. Kivándorolnak a testvéreink, mert a szülőhaza földje nem terem nekik kenyeret. Elmennek a tengerentútra, idegen földre, idegen emberek közé kenyeret keresni. Eladják a munkajerejüket és évente hazaküldenek százhetven milliót, mert ha nem érkeznek meg az amerikai milliók, akkor azt megérezné az egész ország. Igen, exportállam vagyunk mi is, csak hogy mi embert exportálunk.

A legisgyszerűbb pedig az a dologban, hogy a kivándorlásra szüksége van az országnak. A dolog úgy áll, hogy az ország egy nagy sereg embernek nem tud munkát és kenyeret adni. Ez a sok munkanélküli ember, ha itt maradna az országban, csak a munkabéreket nyomná le, ellenben segítene megdrágítani az élelmiszerek árát. Elvégre annak is van gyomra, aki nem dolgozik; az is akar enni, akinek nincs munkája. Körülbelül egy millió magyar van künn Amerikában. Ez a lakosság öt százaléka. Már pedig bizony jelent valamit, ha egy millió emberrel több a fogyasztója Magyarországnak. A kereslet és kínálat piacán ez az öt százalék mindenképpen megéri, mert ha a krumplinak és a kenyérnek egy millióval több a fogyasztója, akkor a kenyér és a krumpli megdrágul; ellenben, ha a munkapiacon egy millióval több kéz kínálja az erejét: ez a megnövekedett kínálat a béreket csökkenti le. A kivándorlás tehát levezető csatorna, biztosító szelep. Azok mennek el, akiket nem tudunk foglalkoztatni, még pedig azért nem tudjuk foglalkoztatni őket, mert kicsiny az iparunk; azért olyan jelentékeny a kivándorlás, mert olyan sok a latifundium és olyan kevés a paraszbtirtok. Hogy ez így van és nem másképpen, az bizonyítja legjobban, hogy a kivándorlás azokon a vidékeken a legnagyobb, ahol a legtöbb a latifundium. Ugy méltóztatnék megérteni a dolgot, hogy a mezőgazdasági munka idényünk, amely a mezőgazdasági munkáknak legfőbb négy hónapig ad állandó munkát. Hét-nyolc hónapig tehát a mezőgazdasági munkás teltségére van kárhözható.

Toriszay

minta után fest és vegyileg tisztít!

Zalamegye elsőrendű vegyszeti ruhatisztító és műselyem-

ruha-festő intézete, ZALAEGRSZEG, Kisfaludy-utca 10. sz.

Ha elég erős lenne az iparunk, akkor az ipar, a város ez alatt a hét hónap alatt foglalkozást és kenyeret tudna adni a mezőgazdasági munkásnak; a mi iparunk azonban — amint már említettük — sokkal gyengébb, hogy ennek a sok munkanélküli munkásnak ipari munkát és kenyeret tudna adni. Ha kevesebb lenne a latifundium és több lenne a parasztbirtok, természetesen javulna a helyzet, mert az az ember, akinek egy kis földje van; el tud vele bibelődni vele az egész esztendőn keresztül, de a nagybirtok mellett nem tud megélni a paraszt. Nem tud megélni pedig azért, mert a mezőgazdasági munkabérek nem olyan nagyok, hogy a paraszt a négy munkahónap alatt annyit kereshetne, hogy tizenket hónapon keresztül ő és a családja megélhetne belőle. Ezért kell kivándorolniuk az emberek ezreinek.

Tollfuttában.

Témát keresek,

de hiába töröm, zuzom a fejemet, nem találok. A tollszáramról le van rávga a festék és a politur. Mit csináljak? A szerkesztőm várja a minden második heti darabot és én itt állok anélkül (hát te nem ülve szoktál írni? — A szerk.), hogy valami becsületes dolgot le tudnék adni.

Azt mondaná valaki, hogy hát írjon kérem a „viszonyokról.” De minő viszonyokról? Ez olyan homályos tárgy, hogy a fejem hozzá képest a Nap világossága. Viszony! Micsoda viszony? Hát van egyáltalán valami, ami viszonyban nincs? Eh... erre nem érdemes a tintát, meg a papíroszt pazarolni. Irok valamit a mi édes kis városkánkról!

Irok valamit!... könnyű azt mondani, de nehéz megtenni. Miről is írhatna az ember Lendvában, hiszen már mindent letárgyaltam, ami letárgyalható volt. S az „illetékes körök” már mindent megcsináltak, amit kellett (volna) csinálni: hát akkor mit írjak?!

Írjak talán a család- (vagy család-) viszonyokról? (Nini, egy viszony!) Hiszen azok a legrendezettebbek nálunk. Manapság már csak 4—5 kőszál berugya éjente. Hát nem kevés ez?

Írjak talán a villanyvilágításról? Miért, hiszen már meg van oldva az alsólendvai köz- (és váltó-) világítás ügye. (??? — A szerk.) Hát nincs minden második embernek villamos zseblámpája? Írjak talán a kutakról? Minek, hiszen van még a berekben — pocsolva-víz!

Írjak talán az alsó-utcai büzről? Ir a fene, hiszen ez a mi éltető levegőnk.

Írjak talán a köz- (és váltó-) kórházról, vagy pláne a trachoma-kórházról? Mi az ördögnek? Hiszen csak nem bolond a város, hogy valami ép házba tegye be a beteg embereket; hiszen akkor mindenki beteg akar lenni. (Igen, mert most félnek, hogy rájuk dül a kórházépület. — A szerk.)

Írjak talán a porról? Dehogy irok, hiszen kövezik az utcát és így ma a kirakat-üvegek védelme az egyedüli aktualitás.

Vagy talán a Hadik-mumiáról írjak? Miért? Azért, hogy vitessenek el az ördöggel, meg hogy etessenek meg a ro... az a fenevel? Dehogy irok! Ha már ennyi ideig meg tudott lenni a penészben és szemétkben, legyen meg ezután is. (Mondják „Ök.”)

Írjak talán arról, hogy a berki hidakat ellopkodják és a kerítések összetördelik, meg hogy az aszfaltot szegélyező díszfákat kivagdadják? Nem vagyok bolond, hiszen akkor az életem egy percig sem volna biztonságban — a lakosai miatt.

Vagy talán arról kellene írnom, hogy egy szerencsétlen őregasszonyt, kinek talán a végzet árnyékot vetett a szellemi életére, a város csibészai és szabadságsídejükét élvező kisdíkjai ne csufoljanak és gunyoljanak? Én törődjem ezzel is? Miért? Hát miért nem látják ezt meg azok a híres „erkölcs-bakterek”, akik oly sok mindent meglátnak?

Vagy miről írjak? Talán arról, hogy a rothadt virágokat az ablakokból ne dobálják s a portöröket ne rázzák a járó-kelők fejére, Dehogy irok! Miért? Azért, hogy majd alkalomadtán az én fejemre dobálják s az én képeembe rázzák?

Mondják kérem, miről írjak hát? Mondják! Témát, témát, mert belefúlok a butaság-óceánjába! Segítség, segítség!...

Hát nem jön senki? Jó, akkor nem irok. Nem irok azért sem, már azért sem. Nem én; elmegyek inkább én is nyaralni a — berekbe. A viszontlátásra!

Al-Sólen-Dvay.

Erdős és vadászó harca.

Agyonlőtt orvadász.

— Saját tudósítónktól. —

Vasárnap késő délután — mint tudósítónk jelenti — véres tragédia játszódott le Andrásy Sándor gróf s écsiszigeti erdejében.

Balogh Lajos tormaídeai földműves híres volt vadászszenvedélyéről. Bár vadászterülettel s engedéllyel nem rendelkezett: az egész környéken az ő asztalán volt a leggyakoribb a jóízű vadpecsenye, ami kivétel nélkül mind a gróf szécsiszigeti erdejéből került ki. Balognak eme bűnös szenvedélyről tudott az egész környék erdőőre, de akárhogy lesték, nem tudta k' tettenérni a szécsiszigeti erdő vadjainak remét.

Abrahám Sándor uradalmi erdős vasárnap késő délután rendes körúttal végezte a Szécsisziget alatt elhúzódó hatalmas erdőben, mikor az erdő belsejéből lövések zaja hallatszott. Abrahám

a lövések irányába sietett s egy kis tisztáson, kezében füstölő fegyverrel, megtalálta Balogh Lajost, akit felszóltott, hogy dobja le a fegyverét. Balogh ahelyett, hogy engedelmeskedett volna, egy sürti bokor mögé ugrott és fegyverét ráásította a tőle 16 lépésre álló erdőre. A lövés nem talált, mire Abrahám szintén lövése emelte fegyverét és belelőtt a bokorba. A következő pillanatban Balogh hangos ordítással összeszorongott: a lövés a mellén, arcán és a karján érte. Abrahám odarohant a vérben fetrengő emberhez, felülte és megkérdezte, mi a neve.

— Tóth Istvánnak hívnak! — hazudta elhaló hangon Balogh, azután elveszítette az eszméletét. Az erdős erre beszaladt Szécsisziget közsébe segítségért, de mikorra kocsival visszavert a lövés szíahelyére, Balogh helyén már csak egy hatalmas vértócsát talált.

Balogh azalatt, míg az erdős Szécsiszigeten járt kocsiért, eszméletre tért és elvánszorgott Zalapákára, hol dr. Augustinovich Nándor körorvossal bekötöztette erősen vérző sebeit s a kevéssel több induló vonattal az orvos tanácsára felutazott Zalaegerszre, a kórházba.

Baloghot a kórházban megoperálták, de az operáció már nem segített rajta. A kórháztól nyert felvilágosítás szerint Balogh kedden kiszenvedett.

Az erdős ellen természetesen megindult az eljárás, mely — tekintettel, hogy jogos önvédelemről van szó — valószínűleg hamar meg is szűnik.

Utravaló...

Virradóra kong az óra,
Elhallatszik messzire...
Hallgatózom áhitattal
S nem nyugsom s gondolatlalt!
Az a kis lány alszik-e?

Képzletheben arra járok,
Elmegyek az ablakig:
Meggzóltom lágy beszédrel
S ott vagyok, míg tart az éjlel,
Hátba rólám álmodik.

Dobogó kis szivecskéje
Erzi-e, hogy meglessem?
Hogy a lelket a lelkeimmel,
Epedő, nagy szeretettel
Össze-vissza ölelem?

És ha csókom ott felejem
Nevető kis ajakán,
Hogy e rövid perc varázsa
Örök élet boldogsága,
Tudja-e a kis leány?

Mert ha érzí, ami mostan
Átreg az szivemen:
Virágból lesz a párnája
S olyan édes lesz az álma,
Mint az élet most nekem.

(Vashidegkut)

Vidaföldi OSSKÓ IRNÁK.

Drága becsület.

A zeleméri állomásfőnök gyöngékedett; két hónapi szabadságot adtak neki. Helyettesül kirendelték Dobor Andor vasuti tisztet.

Pompás dolog az, mikor ilyen 25—26 éves fiatal ember a nagyobb állomástól, a hol minden lépését ellenőrzik, két hónapra megszabadulhat.

Milyen egyszerű görbe napokat lehet majd ott csinálni abban a kis fészekben. Van ott egy fiatal plebános, két jegyző, három tanító, két kurta-földesur, egy gazdatiszt. Ugy mondják: nagy az összetartás. Ez pedig annyit tesz, hogy ott minden pillanatban készen van a kártyázó és katekázó kompánia. Igazi gyöngy életelhet ott.

Dobor Andor mikor vonatra ült a kiküldött ellenőrrel, hogy a főnöktől Zeleméren hivatalosan átvegye az állomás vezetését, úgy érezte, mintha valami nagyon kellemesnek ígérkező kirándulásra indult volna; vagy mintha hazamenne. Hisz nővére is Zeleméren volt, postamesterő.

Az átvétel megtörtént minden fennakadás nélkül. A beteg főnök rednkívül pcdás hivatalnok volt; az állomási felszerelésből egy szeg, a pénztárból egy fillér sem hiányzott.

— Igazán nagyszerűen klappolt minden! — mondta az ellenőr. — Ugy vigyázzon barátom, hogy az újra-átadásnál is így klappoljon!

Mikor azután az ellenőr a főnökkel együtt, aki szintén abban az irányban utazott el az olasz Rivierára, eltávozott: Dobor Andor szinte büszkén nézett szét a maga kis birodalmán.

A váltó-örök és az állomási szolgálk aláztos, meghunyászkodó tartózkodással tettek-vettek

egy-et-mást a pályaudvaron, miközben még a szemöldöke mozdulatát is lesték. Iszonyu nagy kegyben lehet az a direktiónál, akit ilyen fiatalon kirendelnek főnök-helyettesnek.

Dobor Andor észrevette a szolgái meghunyászkodást; szinte kacagni szeretett volna; de magába fojtotta, játszotta a komoly főnököt.

Másnap, mikor a reggeli vonatokat elbocsátotta, az volt első dolga, hogy belátogatott nővérehez.

Dobor Etelka, a még szintén fiatal, de nagyon komoly, energikus magatartású postamesterő, nagy örömmel fogadta testvérjét; de azután, ahogy a helyi viszonyokról kezdett beszélni, szinte anyai aggodalmaskodással mondta:

— Tudod, édes Bandim, ezek a zeleméri urak nagyon furcsa emberek. Minden ideáljuk a bor és a kártya. Te, amint tudod, egyiket sem szereted s így nem igen találsz majd föl köztük helyedre. De jobb is lesz tartózkodnod és lehetőleg három lépés távolságban maradj, mert ezek az urak határozott virtusnak tartják, ha a közjük került idegent megkopszathatják.

— No majd meglássuk! — mondta Dobor Andor, önéretesen mosolyogva.

Néhány nap muiva már megismerkedett valamennyivel. Az állomás közelében lévő vendéglőbe járte! valamennyien. Az volt a borozó és kártyázó herbergők...

A fiatal főnök-helyettes is odajárt étkezni. Mikor ráért, a szokott időn túl is ottmaradt és elkaterkázott, tréfálkozott, anekdotázott a zeleméri urakkal. Kártyázott is. De amugy zeleméri módon sohasem bírták beugratni. Nagyon óvatosan játszott,

El is dicsekedett nővérenek, hogy a híres zeleméri uraknak nem sikerül a kopszítás, mert ő úgy játszik, hogy nem is nyer, nem is veszít.

— Csak vigyázz, édes Bandim, — mondta az aggódó leány, — el ne veszíts higgadtságodat, mert ez nagyon gonosz banda!

Dobor Andor csak mosolygott nővére aggódása felett. Erősen bizott magában.

Már nem is volt sok idő hátra a két hónapból, csak egy-két nap. Aztán elbucszuk Zelemértől.

De hát éppen ez a bucsu adta a zeleméri uraknak a titulus bibendit. Elhatározták, hogy nagy bucsu-estélyt rendeznek a távozó Dobor Andor tiszteletére.

Erre őt azután küldötték utján hívták meg. Odarendelték a szomszéd városból a cigánybandát is. Szóval — amint Zeleméren mondani szokták — hét országra szóló ricsajt csaptak. Folyt a bor, pezsgő. Mikor kurjongásba, táncba, nótába belefáradtak, elővették a kártyát. Mámoros volt már akkor valamennyi. Dobor Andor is.

Vérágas szemekkel guszáltá a kezébe nyomott kártyákat.

Szokott higgadtságának vége volt. Tüzelt az ördög nektárja: a pezsgő. Játszott, játszott egyre szilajabban.

Mikor az éjféli vonathoz egy félóra eltávozott, bélet erszénnyel jött vissza. Még szilajabban, még merészebben játszott és — vesztett szakadatlanul.

Az ébredő nap sugari kergették szét a mámoros kompániát. Akkor már mindegyik sietett haza a zsákmánnyal.

Dobor Andor magára maradt; úgy bandukolt

HIREK.

Alsólendván turják a földet

s az egész Fő-utca úgy néz ki, mintha egy éktelen ekével vágta volna a testébe még éktelenebb barázdát. Ez nem baj, ez hozzátartozik az utcarendezéshez. De igen nagy baj az, hogy a vállalkozó, vagy tudom is én ki, nem számolt a lendvai speciális viszonyokkal s mikor a Szentjános-utcát kövezték, úgy elzárták Lendvát a külvilágtól, hogy teljesen megakadt a városban minden forgalom. Röstellem megírni, de meg kell írnom, hogy közhírré lett téve az egész járásban, hogy két hétig nem lehet kocsival Lendvára bemenni és Lendvából kocsin kijönni. Röstellem megírni, de megírom, hogy két hétig azért volt az amugy is pangó lendvai kereskedelem föld- és kőbarrikádokkal, homokpiramisokkal elzárva éltető elemétől, a környéktől, mert ezt így kívánta a vállalkozóknak, vagy tudom is én kinek az érdeke.

Ma már — hála az utca feltürésén oly buzgón fáradozó felebarátainknak — javultak a viszonyok. Mióta a „Korona“ előtti Deákteret kövezik, a vállalkozó, vagy tudom is én kinek a jóvoltából, kocsin is át lehet Lendván menni s csak abba kell beletörödnöd, nyájas olvasó, hogy amikor pl. a vasúti állomástól a Tivadár-féle útlethez akarsz kocsin eljutni, csekély nyolc és fél girbe-görbe, hegyes-völgyes utcán kell átkecmeregned.

Nem vagyok inaszellér, sőt hatókörvagyok én az utcsináláshoz, mindamellett úgy gondolom, hogy mifelénk, valamivel közelebb a Nyugathoz, valahogy másképp oldották volna meg ezt a dolgot. Ahogy én az én kurta eszemmel elképzelem, mifelénk, valamivel közelebb a Nyugathoz, semmi esetre sem tűrte volna a városi előjáróság, hogy elzárják a külvilágtól, hanem kötelezte volna a vállalkozót, hogy a 7—8 méter szélességű uttestnek előbb végig az egyik felét s aztán végig a másik felét kövezzék, hogy ily módon a kocsiút egyik széle állandóan szabad legyen. De Lendva ezt nem tette. Rosszul tette. Mint ahogy itt sok mindent rosszul tesznek. (o.)

— **Esküvő.** Gebauer Norbert gazdatiszt f. hó 19-én délután 4 órakor esküszik örök hűséget Csesztregen menyői, sámsóni és margitai Margitay Zsófia urleányának, Szabó Döme pórszombati földbirtokos kedves nevelt-leányának.

— **Eljegyzés.** Dr. Kecskeméthy K. Albert alsólendvai ügyvéd jegyet váltott menyői, sámsóni és margitai Margitay Mártus urleánnyal, Szabó Döme pórszombati földbirtokos kedves nevelt-leányával.

— **Athelyezés.** A belügyminiszter Kiss György muraszombati kir. járásbírósi irodatisztet az enyingi járásbíróshoz helyezte át.

— **Halálozás.** Ujnép Elek Lipót kir. keresk. tanácsos, Zalavármegye törvényhatósági bizottsági tagja, Nagykanizsa város egyik legtekintélyesebb polgára szombaton este 65 éves korában Badenben meghalt. Holttestét hazaszállították Nagykanizsára, hol szerdán igen nagy részvét mellett helyezték örök nyugalomra.

— **Football-mérkőzés és táncmulatság.** Az „Alsólendvai Sport Club“ szerdai választmányi ülésén elhatározta, hogy jövő hó 3-án nagyobb-szabású football-versennyel egybekötött zártkörű nyári táncmulatságot rendez a Blau-féle vasúti kerthelyiségben. A mérkőzésre a Sport Club a megye egyik jobb hírű és kvalitatív csapatát fogja kihívni. — Mint halljuk, a mulatságon megjelenő minden tizedik vendéget csinos kis emléktárggyal fognak meglepni a figyelmes labdarúgók.

— **Állatdíjazás lesz Zalabaksán.** A Zalavármegyei Gazdasági Egyesület — az alsólendvai járási mezőgazdasági bizottság közreműködésével s a földmívelésügyi miniszter anyagi támogatásával — f. é. augusztus 21-én délelőtt 9 órakor Zalabaksán, a vásártéren tenyészállat-díjazást rendez. Az állatdíjazáson részt vehet minden alsólendvai járási gazda, saját tenyésztesü nyugati szarvasmarhával, a díjazásban azonban csak kistenyésztesü, u. m. kiscigák, lélkészek, tanítók stb. állatait éltetnek, míg a nagyobb tenyésztesü állatait éltetnek oklevéllel fogják kitüntetni. A kiosztásra kerülő díjak a következők: Nyugati üszök számára: 1 drb I-ső államidj 75 korona, 2 drb II-ik államidj 60 kor., 2 drb III-ik államidj 40 kor. s 3 drb IV-ik egyesületi díj 25 korona; nyugati tehénnek számára: 1 darab I-ső államidj 70 kor., 2 drb II-ik államidj 40 kor., 2 drb III-ik egyesületi díj 20 kor. és 3 darab IV-ik egyesületi díj 10 korona.

— **A bánata-hídvégi iskola.** Mint ismeretes, Bánata és Hídvég községek egy közös iskolát építtettek, amelynek építési munkálatai már nagyban folynak. Az iskola — mint értesülünk — már az államsegélyt is elnyerte. Az iskolaszék a tanítóit állást f. hó 27-én tölti be választás útján.

— Ma délben.

— Mit csinálsz?

Dobor Andor sötét, rémes arccal, némán mutatott az irásztal mellett függő revolverre. Nővére rémülten ugrott oda és lekapta a szegről.

— Nem! Azt nem szabad megtenned!

Kinyitotta az asztaliókot, beletette a revolvert, aztán testvérehez fordult kétségbeeséstől vonagló arccal.

— Nézd, itt van a pénz. Mentés meg a becsületed! Talán ma nem jön senki rovan-csolni. Mire jönnek, visszatehetjük. Nesze, vidd! Mentés meg a Dobor-nevet a föltől!

— Köszönöm Eteleka, köszönöm! Holnap délután már itt lesz a pénz. Mihelyt hazaérek, váltóra veszem föl.

Dobor Andor megkönnyebbülten sietett az állomásra.

Délben az ellenőrrel megérkezett a főnök. Megtörtént az újra-átadás. Az utolsó szegig és fillérig klappolt minden. Az ellenőr meglegedetten veregette meg Dobor Andor vállát:

— Jól van, kedves barátom, jó főnök lesz önből!

De ugyancsak a déli vonattal jött Zelemérra a posta-felügyelő is rovan-csolni.

Dobor Eteleka az ablakból látta, hogy jön. Sápadt, dult arccal rohant az ajtóhoz és bezárta.

A felügyelő a postát zárva találta.

Mikor fölnyitatta, az állomás felé néző ablaknál állott homlokkal feküdt Dobor Eteleka.

A felügyelő rovan-csol.

Negyszáz korona hiányzott. —y.

— **Alsólendva város közgyűlése.** Alsólendva város képviselőtestülete tegnap délután 4 órakor Tomá János városbíró elnöklésével közgyűlést tartott. A közgyűlés főbb pontjai ezek voltak:

1. Az alsólendvai hordójelző hivatal megszüntetése tárgyában érkezett alispáni rendelet közlése.

2. A Kebele-patakba bevezetett főcsatorna nyílásának betonból való kiépítése.

3. A községi pénztárnak betöréses lopás elleni biztosítása tárgyában határozathozatal.

4. A leszurt és külföldre kiszállított állatok marhaleveleinek a vágólajstromba vezetéséért huszvizsgálónak díj megállapítása.

5. A Kopeczy-féle ház előtti kerékkötők eltávolítása és vaskorlát elhelyezése tárgyában határozathozatal.

6. Jegyzők rendes évi szabadsága.

— **A hordójelző hivatal megszüntetése.**

Hírül adtuk, hogy a vármegye 1914. január 1-ével megszünteti az alsólendvai hordójelző hivatalait. Ugyanekkor megszűnik az egerszegi, keszthelyi, tapolcai és sümei hivatal is s az egész megyében csak egy hordójelző hivatal marad: Nagykanizsa. A kanizsai kivéve az összes hivatalok deficittel dolgoztak. S még milyen deficittel! A lendvai hordójelző hivatalnak 1909. július 1-étől máig például 542 korona volt a bevétele és 3029 kor. 54 fillér a kiadása. A hordójelző megszüntetése kész csapás lesz a községre s főként a bortermeleők és borkereskedők szenvednek érzékeny veszteséget. Ezután az alsólendvai ember vigye vagy küldje el a hordóját Nagykanizsára. No iszen, szép költség lesz ez. Többé fog kerülni a hitelesítés, mint az egész hordó. Alsólendva nagyközség évi 300 koronával járult eddig a hivatal fenntartásához. Ez a semminél is kevesebb volt a deficit fedezésére. Ha tehát azt akarjuk, hogy a hordójelző megmaradjon, újabb pénzforrásokról kell gondoskodnunk. Ez az újabb pénzforrás pedig csak az lehet, hogy a hivatal kerületébe tartozó községek is járuljanak hozzá a hordójelző fenntartásához. Egyedül csak ez a mód segít. S ezt az áldozatot meg kell hoznia a kerület minden községének, mert a hordójelző hivatal nem csupán Alsólendvának, hanem az egész vidéknek tesz szolgálatot.

— **A székesfehérvári szintársulat Alsó-**

lendván (?) Vagy két héttel ezelőtt egy borotvált állu, közepes eleganciával öltözött férfiu jött városunkban, fekereste az uri családokat, ott a székesfehérvári Szalkay-szintársulat titkáranak mutatta be magát s előadta, hogy a 40 tagból álló társulat katona-zenekarral 3 előadásra Alsólendvára szándékozik lerátni. Azután jegyeket adott el a három előadásra s miután a legtöbb helyen pénz is kapott, azzal az ígérettel, hogy július 10-én már itt is lesz az egész társulat, köszönt és távozott. Azóta két hét elmúlt, elmúlt július 10-ike is, a társulat Zalaegerszegről Siófokra ment hat heti szezonra s az állítólagos titkárról semmi hírt sem hallunk. De még arról sincs hír, hogy a társulatnak egyáltalán szándékában volt vagy van Lendvára jönni. Pedig igazán érdemes volna valahogy megtudni, hogy mi lesz a pénzünkkel...

— **Állandó mozi Alsólendván.** Mint említettük, Alsólendva a közeli jövőben állandó mozival fog gazdagodni, melyet Stern Henrik helybeli polgártársunk létesít. A mozi valóban impozáns helyisége az ernyőgyár földszintjén lesz, melyet e célra átalakítottak, izlésesen kifesttek, több kijárat-ajtóval láttak el s olyan ritka izléssel rendezték be, hogy hasonlít igen sok nagyvárosi állandó mozi sem produkált eddig. A fényes berendezés, a mindenképpen impozáns helyiség, a modern felszerelés s mindezenfelül az az áldozatkészség, amivel Stern a lendvai közönségnek ezt a kellemes szórakozóhelyét megcsinálja, mind-mind megérdemlik, hogy egy hosszabb cikkben méltassuk. Addig is, amíg erre térünk lesz, előlegesen csak azt jegyezzük meg, hogy a mozi berendezése a napokban már megérkezett s már csak napok kérdése, hogy mikor lesznek a gépek is felszerelve. Stern Henrik eleven vállalatának első, ünneppelés előadásá valószínűleg már a f. hó 20-ika körüli napokban lesz.

— **Koldusodunk, szegényedünk...** A folyó év első felében, július 1-éig Magyarországon a lakosság 180 millió koronával kevesebbet adott ki élelmi cikkekre, mint a múlt év első felében. Ez nem azt jelenti, hogy az országban csökkentek az igények. Dehogy. Koldusodik, szegényedik az ország, azt jelenti...

álmos, ködös, mámoros fővel az állomás felé.

A reggeli friss léres ércen cirókálta homlokát. Ébredszette.

Egyszer csak megállott.

Ijedten kapta elő erszényét...

Kinyitotta reszkető kézzel.

Aztán fakó arccal, réveteg, üveges szemekkel, meredten nézett abba az ürességbe, mely egyre nőtt, nőtt előtte, táglult, mélyült; végre olyan kavargó, szédületes, sötét örvény lett belőle, hogy megrázkódott tőle, megrendült belé egész teste.

Fejéhez kapott.

Kijózanodott.

Elvesztette mindenét a kártyán.

Nemcsak a magáét; azt is, amit éjfélkor az állomás pénztárából kivett. Hogy mennyit: már arra nem is emlékezett.

Rohant a pénztárhoz.

Megnézte számadását; megszámlálta a pénzt.

Negyszáz korona hiányzott.

Meredten nézett maga elé.

Arca egyre sötétt. Iszonyu gondolat markolt agyába.

Eteleka nővére hivatali helyiségében egy revolvert látott függni a falon, az irásztal mellett.

Odamegy. Elcseni valahogy. A többi aztán magától következik.

Megindult és ment, mint egy álomjáró.

Nővére, ahogy belépett, belelátott a lelkébe.

— Bandi, te mulattál, játszottál; vesztettél. Az Istenért, csak nem a...

— Azt is! — mondta Dobor Andor sötétén.

— A hivatalos pénzt is? Mennyi volt?

— Negyszáz korona.

— Mikor lesz az átadás?

Ha elég erős lenne az iparunk, akkor az ipar, a város ez alatt a hét hónap alatt foglalkozást és kenyeret tudna adni a mezőgazdasági munkásnak; a mi iparunk azonban — amint már említettük — sokkal gyengébb, hogy ennek a sok munkanélküli munkásnak ipari munkát és kenyeret tudna adni. Ha kevesebb lenne a latifundium és több lenne a parasztbirtok, természetesen javulna a helyzet, mert az az ember, akinek egy kis földje van: el tud vele bibelődni vele az egész esztendőn keresztül, de a nagybirtok mellett nem tud megélni a paraszt. Nem tud megélni pedig azért, mert a mezőgazdasági munkabérek nem olyan nagyok, hogy a paraszt a négy munkahónap alatt annyit keresne, hogy tízenkét hónapon keresztül ő és a családja megélhete belőle. Ezért kell kivándorolniok az emberek ezreinek.

Tollfuttában.

Témát keresek,

de hiába töröm, zuzom a fejemet, nem találók. A tollszármóról le van rágya a festék és a politur. Mit csináljak? A szerkesztőm várja a minden második heti darabot és én itt állok anélkül (hát te nem ülvé szoktál írni? — A szerk.), hogy valami becsületes dolgot le tudnék adni.

Azt mondaná valaki, hogy hát írjék kérem a „viszonyokról.” De minő viszonyokról? Ez olyan homályos tárgy, hogy a fejem hozzá képest a Nap világossága. Viszony! Micsoda viszony? Hát van egyáltalában valami, ami viszonyban nincs? Eh... erre nem érdemes a tintát, meg a papírosz pazarolni. Irok valamit a mi édes kis városkánkról!

Irok valamit!... könnyű azt mondani, de nehéz megtenni. Miről is írhatna az ember Lendván, hiszen már mindent letárgyaltam, ami letárgyalható volt. S az „illetékes körök” már mindent megcsináltak, amit kellett (volna) csinálni: hát akkor mit írjak?!

Írjak talán a csaléd- (vagy család-) viszonyokról? (Nini, egy viszony!) Hiszen azok a legrendezettebbek nálunk. Manapság már csak 4—5 köszlő beruga éjente. Hát nem kevés ez?

Írjak talán a villanyvilágításról? Miért, hiszen már meg van oldva az alsólendvai köz- (és váltó-) világítás ügye. (??? — A szerk.) Hát nincs minden második embernek villamos zseblámpája?

Írjak talán a kutakról? Minek, hiszen van még a berekben — pocsolva-víz!

Írjak talán az alsó-utcai büzről? Ir a fene, hiszen ez a mi éltető levegőnk.

Írjak talán a köz- (és váltó-) kórházról, vagy pláne a trachoma-kórházról? Mi az ördögnek? Hiszen csak nem bolond a város, hogy valami ép házba tegye be a beteg embereket; hiszen akkor mindenki beteg akar lenni. (Igen, mert most félek, hogy rájuk dül a kórházépület. — A szerk.)

Írjak talán a porról? Dehogy irok, hiszen kövezik az utcát és így ma a kirakat-üvegek vedelme az egyedüli aktuális.

Vagy talán a Hadik-mumiáról irjak? Miért? Azért, hogy vitessenek el az ördöggel, meg hogy etessenek meg a ro... azaz a fenevel? Dehogy irok! Ha már ennyi ideig meg tudott lenni a penészben és szemetben, legyen meg ezután is. (Mondják „Ok.”)

Írjak talán arról, hogy a berki hidakat ellopkodják és a kerítéseket összetördelik, meg hogy az aszfaltot szegélyező díszfakat kivagdadják? Nem vagyok bolond, hiszen akkor az életem egy percig sem volna biztonságban — a lakosai miatt.

Vagy talán arról kellene írnom, hogy egy szerencsétlen öregasszonyt, kinek talán a végezt árnyékot vetett a szellemi életére, a város csibész- és szabadságejűket élvező kisdíkjai ne csufoljanak és gunyoljanak? Én törődjem ezzel is? Miért? Hát miért nem látják ezt meg azok a híres „erköles-bakterek”, akik oly sok mindent meglátnak?

Vagy miről írjak? Talán arról, hogy a rothadt virágokat az ablakokból ne dobálják s a portöröket ne rázzák a járó-kelők fejére. Dehogy irok! Miért? Azért, hogy majd alkalomadtán az én fejemre dobálják s az én képembe rázzák?

Mondják kerem, miről írjak hát? Mondják! Témát, témát, mert belefúlok a butaság óceánjába! Segítség, segítség!...

Hát nem jön senki? Jó, akkor nem irok. Nem irok azért sem, már azért sem. Nem én; elmegek inkább én is nyaralni a — berekbe.

A viszontlátásra!

Al-Sólen-Dvay.

Erdős és vadászó harca.

Agonylőtt orvadász.

— Saját tudósítónktól. —

Vasárnap késő délután — mint tudósítónk jelenti — véres tragédia játszódott le Andrassy Sándor gróf s écsiszigeti erdejében.

Balogh Lajos tomaföldi földmives híres volt vadászszenvedélyéről. Bár vadászterülettel s engedéllyel nem rendelkezett: az egész környéken az ő asztalán volt a leggyakoribb a jóízű vadpecsenye, ami kivétel nélkül mind a gróf szécsiszigeti erdejéből került ki. Baloghnak eme bűnös szenvedélyéről tudott az egész környék erdőőre, de akárhogy lesték, nem tudták tettenérni a szécsiszigeti erdő vadjainak retét.

Abrahám Sándor uradalmi erdős vasárnap késő délután rendező körútját végezte a Szécsisziget alatt elhuzódó hatalmas erdőben, mikor az erdő belsejéből lövések zaja hallatszott. Abrahám

a lövések irányába sietett s egy kis tisztáson, kezében füstölő fegyverrel, megtalálta Balogh Lajost, akit felszólitott, hogy dobja le a fegyvert. Balogh ahelyett, hogy engedelmességet volna, egy sűrű bokor mögé ugrott és fegyverét rástította a tőle 16 lépéssnyire álló erdőre. A lövés nem talált, mire Abrahám szintén lövése emelte fegyverét és belelőtt a bokorba. A következő pillanatban Balogh hangos ordítással összerogyott: a lövés a mellén, arcán és a karján érte. Abrahám odarohant a vérében fetrengő emberhez, felültette és megkérdezte, mi a neve.

— Tóth Istvánnak hívnak! — hazudta elhaló hangon Balogh, azután elveszítette az eszméletét. Az erdős erre beszaladt Szécsisziget közsébe segítségért, de mikorra kocsival visszatért a lövés színterére, Balogh helyén már csak egy hatalmas vértócsát talált.

Balogh azalatt, míg az erdős Szécsiszigeten járt kocsiért, eszméletre tért és elvánszorgott Zalapákára, hol dr. Augusztinovich Nándor körorvossal bekötöztette erősen vérző sebeit s a kevéssel utóbb induló vonattal az orvos tanácsára felutazott Zalaegerszre, a kórházba.

Baloghot a kórházban megoperálták, de az operáció már nem segített rajta. A kórházról nyert felvilágosítás szerint Balogh kedden kiszenvedett.

Az erdős ellen természetesen megindult az eljárás, mely — tekintettel, hogy jogos önvédelemről van szó — valószínűleg hamar meg is szűnik.

Utravaló...

Virradóra kong az óra,
Elhallatszik messzire...
Hallgatózom áhitattal
S nem nyugsom gondolattal:
Az a kis lány alszik-e?

Képeletben arra járok,
Elmegek az ablakig:
Megszólítom lágy beszéddel
S ott vagyok, míg tart az éjjel,
Hátba rólam álmodik.

Dobogó kis szivecskéje
Erzi-e, hogy meglessem?
Hogy a lelket a lelkeimmel,
Epedő, nagy szerelimmel
Össze-vissza ölelem?

És ha esőkom ott felejem
Nevető kis ajakán,
Hogy e rövid perc varázsa
Örök élet boldogsága,
Tudja-e a kis leány?

Mert ha érzi, ami mostan
Átrezeg a szivemen:
Virágból lesz a párnája
S olyan édes lesz az álma,
Mint az élet most nekem.

(Vashidegkut)

Vidaföldi OSSKÓ IRNÁK.

Drága becsület.

A zeleméri állomásfőnök gyöngékedett; két hónapi szabadságot adtak neki. Helyettesül kirendelték Dobor Andor vasuti tisztet.

Pompás dolog az, mikor ilyen 25—26 éves fiatal ember a nagyobb állomástól, a hol minden lépését ellenőrzik, két hónapra megszabadulhat.

Milyen nagyszerű görbe napokat lehet majd ott csinálni abban a kis fészekben. Van ott egy fiatal plebános, két jegyző, három tanító, két kurta-földesur, egy gazdatiszt. Ugy mondják: nagy az összetartás. Ez pedig annyit tesz, hogy ott minden pillanatban készen van a kártyázó és katekázó kompánia. Igazi gyöngy élethelet ott.

Dobor Andor mikor vonatra ült a kiküldött ellenőrrel, hogy a főnöktől Zeleméren hivatalosan átvegye az állomás vezetését, úgy érezte, mintha valami nagyon kellemesnek ígérkező kirándulásra indult volna; vagy mintha hazamenne. Hisz nővére is Zeleméren volt, postamesternő.

Az átvétel megtörtént minden fennakadás nélkül. A beteg főnök rednkivül pcdans hivatalnok volt; az állomási felszerelésből egy szeg, a pénz-tárból egy fillér sem hiányzott.

— Igazán nagyszerűen klappolt minden! — mondta az ellenőr. — Ugy vigyázzon barátom, hogy az újra-átadásnál is így klappoljon!

Mikor azután az ellenőr a főnökök együtt, aki szintén abban az irányban utazott el az olasz Rivierára, elávozott: Dobor Andor szinte büszkén nézett szét a maga kis birodalmán.

A váltó-örök és az állomási szolgák alázatos, meghunyászkodó tartózkodással tettek-vettek

egy-et-mást a pályaudvaron, miközben még a szemöldöke mozdulatát is lesték. Iszonyu nagy kegyben lehet az a direktiónál, akit ilyen fiatalon kirendelnek főnök-helyettesnek.

Dobor Andor észrevette a szolgai meghunyászkodást; szinte kacagni szeretett volna; de magába fojtotta, játszott a komoly főnökök.

Másnap, mikor a reggeli vonatokat elbocsátotta, az volt első dolga, hogy belátogatott nővérehez.

Dobor Etelka, a még szintén fiatal, de nagyon komoly, energikus magatartású postamesternő, nagy örömmel fogadta testvérjét; de azután, ahogy a helyi viszonyokról kezdett beszélni, szinte anyai aggodalmaskodással mondta:

— Tudod, édes Bandim, ezek a zeleméri urak nagyon furcsa emberek. Minden ideájuk a bor és a kártya. Te, amint tudom, egyikei sem szereted s így nem igen találd majd föl köztük helyedet. De jobb is lesz tartózkodnod és lehetőleg három lépés távolságban maradnod, mert ezek az urak határozott virtusnak tartják, ha a közérjük került idegent megkopaszthatják.

— No majd megálljuk! — mondta Dobor Andor, önézetesen mosolyogva.

Néhány nap múlva már megismerkedett valamennyivel. Az állomás közelében lévő vendéglőbe jártak valamennyien. Az volt a borozó és kártyázó herbergük...

A fiatal főnök-helyettes is odajárt étkezni. Mikor ráért, a szokott időn túl is ottmaradt és elkaterkázott, tréfalázott, anekdotázott a zeleméri urakkal. Kártyázott is. De amugy zeleméri módon sohasem bírták beugratni. Nagyon óvatosan játszott,

El is dicsekedett nővérenek, hogy a híres zeleméri uraknak nem sikerül a kopasztás, mert ő úgy játszik, hogy nem is nyer, nem is veszít.

— Csak vigyázz, édes Bandim, — mondta az aggódó leány, — el ne veszítsd higgadságodat, mert ez nagyon gonosz banda!

Dobor Andor csak mosolygott nővére aggódása felett. Erősen bizott magában.

Már nem is volt sok idő hátra a két hónapból, csak egy-két nap. Aztán elbucszuk Zelemértől.

De hát éppen ez a bucsu adta a zeleméri uraknak a titulus bibendit. Elhatározták, hogy nagy bucsu-estéjüket rendeznek a távozó Dobor Andor tiszteletére.

Erre őt azután küldötték utján hívták meg. Odarendelték a szomszéd városból a cigánybandát is. Szóval — amint Zeleméren mondták szokták — hét országra szóló ricsejt csapták. Folyt a bor, pezsgő. Mikor kurjongásba, táncba, nótába belefáradtak, elővetették a kártyát. Mámoros volt már akkor valamennyi. Dobor Andor is.

Vérágas szemekkel gusztlálta a kezébe nyomott kártyákat.

Szokott higgadságának vége volt. Tüzelt a ördög nektárja: a pezsgő. Játszott, játszott egyre szilajabban.

Mikor az éjjeli vonathoz egy félóra eltávozott, bélelt erszénnyel jött vissza. Még szilajabban, még merészebben játszott és — vesztett szakadatlanul.

Az ébredő nap sugarai kergették szét a mámoros kompániát. Akkor már mindegyik sietett haza a zsákmánnyal.

Dobor Andor magára maradt; úgy bandukolt

HIREK.

Alsólendván turják a földet

s az egész Fő-utca úgy néz ki, mintha egy éktelen ekével vágta volna a testébe még éktelenebb barázdát. Ez nem baj, ez hozzátartozik az utcarendezéshez. De igenis nagy baj az, hogy a vállalkozó, vagy tudom is én ki, nem számolt a lendvai speciális viszonyokkal s mikor a Szentjános-utcát követték, úgy elzárták Lendvát a külvilágtól, hogy teljesen megakadt a városban minden forgalom. Röstellem megírni, de meg kell írnom, hogy közhírré lett téve az egész járásban, hogy két hétig nem lehet kocsival Lendvára bemenni és Lendvából kocsi kijönni. Röstellem megírni, de megírom, hogy két hétig azért volt az amugy is pangó lendvai kereskedelem föld- és kőbarrikádokkal, homokpiramisokkal elzárva éltető elemétől, a környéktől, mert ezt így kívánta a vállalkozónak, vagy tudom is én kinek az érdeke.

Ma már — hála az utca feltúrástól oly buzgón fáradó felebarátainknak — javultak a viszonyok. Mióta a „Korona“ előtti Deákteret követték, a vállalkozó, vagy tudom is én kinek a jóvoltából, kocsi is át lehet Lendván menni s csak abba kell beletörődnöd, nyájas olyasó, hogy amikor pl. a vasúti állomástól a Tivadar-féle üzlethez akarsz kocsi eljutni, csekély nyolc és fél girbe-görbe, hegyes-völgyes utcán kell átkecmeregned.

Nem vagyok inszellér, sőt hatókör vagyok én az utcsináláshoz, mindamellett úgy gondolom, hogy mifelénk, valamivel közelebb a Nyugathoz, valahogy másképp oldották volna meg ezt a dolgot. Ahogy én az én kurta eszemmel elképzelem, mifelénk, valamivel közelebb a Nyugathoz, semmi esetre sem tűrte volna a városi előjárás, hogy elzárják a külvilágtól, hanem kötelezte volna a vállalkozót, hogy a 7-8 méter szélességű utstestnek előbb végig az egyik felét s azután végig a másik felét kövessék, hogy ily módon a kocsiut egyik széle állandóan szabad legyen. De Lendva ezt nem tette. Rosszul tette. Mint ahogy itt sok mindent rosszul tesznek. (o.)

— **Esküvő.** Gebauer Norbert gazdatiszt f. hó 19-én délután 4 órakor esküszik örök hűséget Csesztregren menyőit, sámsoni és margitai Margitay Zsófia urleánynak, Szabó Döme pörzombati földbirtokos kedves nevelt-leányának.

— **Eljegyzés.** Dr. Kecskeméthy K. Albert alsólendvai ügyvéd jegyet váltott menyőit, sámsoni és margitai Margitay Mártus urleánnyal, Szabó Döme pörzombati földbirtokos kedves nevelt-leányával.

— **Athelyezés.** A belügyminiszter Kiss György muraszabai kir. járásbírósi irodatisztet az enyingi járásbíróshoz helyezte át.

— **Halálozás.** Ujnép Elek Lipót kir. keresk. tanácsos, Zalavármegye törvényhatósági bizottsági tagja, Nagykanizsa város egyik legtekintélyesebb polgára szombaton este 65 éves korában Badenben meghalt. Holttestét hazaszállított Nagykanizsára, hol szerdán igen nagy részvét mellett helyezték örök nyugalomra.

— **Football-mérkőzés és táncmulatság.** Az „Alsólendvai Sport Club“ szerdai választmányi ülésén elhatározta, hogy jövő hó 3-án nagyobb-szabású football-versennyel egybekötött zártkörű nyári táncmulatságot rendez a Blau-féle vasúti kerthelyiségben. A mérkőzésre a Sport Club a megye egyik jobb hírű és kvalitású csapatát fogja kihívni. — Mint halljuk, a mulatságon megjelenő minden tizedik vendéget csinos kis emléktárggyal fognak meglepni a figyelmes labdarúgók.

— **Állatdíjazás lesz Zalabaksán.** A Zalavármegyei Gazdasági Egyesület — az alsólendvai járási mezőgazdasági bizottság közreműködésével s a földmivelésügyi miniszter anyagi támogatásával — f. é. augusztus 21-én délelőtt 9 órakor Zalabaksán, a vásártéren tenyészállat-díjazást rendez. Az állatdíjazáson részt vehet minden alsólendvai járási gazda, saját tenyésztési nyugati szarvasmarhával, a díjazásban azonban csak kistenyésztők, u. m. kispagdák, lelkészek, tanítók stb. állatait éltetők oklevelekkel fogják kitüntetni. A kiosztásra kerülő díjak a következők: Nyugati üszök számára: 1 drb I-ső államdíj 75 korona, 2 drb II-ik államdíj 60 kor., 2 drb III-ik államdíj 40 kor. s 3 drb IV-ik egyesületi díj 25 korona; nyugati tehének számára: 1 darab I-ső államdíj 70 kor., 2 drb II-ik államdíj 40 kor., 2 drb III-ik egyesületi díj 20 kor. és 3 darab IV-ik egyesületi díj 10 korona.

— **A bánata-hídvégi iskola.** Mint ismeretes, Bánata és Hídvég községek egy közös iskolát építtetnek, amelynek építési munkálatai már nagyban folynak. Az iskola — mint értesülünk — már az államegylet is elnyerte. Az iskolaszék a tanítói állást f. hó 27-én fölti be választás után.

— **Alsólendva város közgyűlése.** Alsólendva város képviselőtestülete tegnap délután 4 órakor Tomá János városbíró elnöklésével közgyűlést tartott. A közgyűlés főbb pontjai ezek voltak:

1. Az alsólendvai hordójelző hivatal megszüntetése tárgyában érkezett alispáni rendelet közlése.

2. A Kebele-patakba bevezetett főcsatorna nyílásának betonból való kiépítése.

3. A községi pénztárnak betéréses lopás elleni biztosítása tárgyában határozathozatal.

4. A leszurrt és külföldre kiszállított állatok marhaleveleinek a vágóájtombra vezetéséért huszvizsgálónak díj megállapítása.

5. A Kocseyk-féle ház előtti kerékkötők eltávolítása és vaskoriát elhelyezése tárgyában határozathozatal.

6. Jegyzők rendes évi szabadsága.

— **A hordójelző hivatal megszüntetése.**

Hírül adtuk, hogy a vármegye 1914. január 1-ével megszünteti az alsólendvai hordójelző hivatalt. Ugyanezért megszűnik az egerszegi, keszthelyi, tapolcai és sümegi hivatal is s az egész megyében csak egy hordójelző hivatal marad: Nagykanizsán. A kanizsai kivéve az összes hivatalok deficittel dolgoztak. S még milyen deficittel! A lendvai hordójelző hivatalnak 1909. július 1-étől máig például 542 korona volt a bevétele és 3029 kor. 54 fillér a kiadása. A hordójelzők megszüntetése kész csapat lesz a közönségre s főként a bortermelők és borkereskedők szenvednek érzékeny veszteséget. Ezután az alsólendvai ember vigye vagy küldje el a hordóját Nagykanizsára. No iszen, szép költség lesz ez. Többbe kerül a hitelesítés, mint az egész hordó. Alsólendva nagyközönség évi 300 koronával járult eddig a hivatal fenntartásához. Ez a semminél is kevesebb volt a deficit fedezésére. Ha tehát azt akarjuk, hogy a hordójelző megmaradjon, újabb pénzforrásokról kell gondoskodnunk. Ez az újabb pénzforrás pedig csak az lehet, hogy a hivatal kerületébe tartozó községek is járuljanak hozzá a hordójelző fenntartásához. Egyedül csak ez a mód segít. S ezt az áldozatot meg kell hoznia a kerület minden községének, mert a hordójelző hivatal nem csupán Alsólendvának, hanem az egész vidéknek tesz szolgálatot.

— **A székesfehérvári színtársulat Alsólendván (?)** Vagy két héttel ezelőtt egy borotvált állu, közepes eleganciával előtört férfiú járt városunkban, fekereste az úri családokat, ott a székesfehérvári Szalkay-színtársulat titkárának mutatta be magát s előadta, hogy a 40 tagból álló társulat katona-zenekarral 3 előadásra Alsólendvára szándékozik lerándulni. Azután jegyeket adott el a három előadásra s miután a legtöbb helyen pénzt is kapott, azzal az ígérettel, hogy július 10-én már itt is lesz az egész társulat, köszönt és távozott. Azóta két hét elmúlt, elmúlt július 10-ike is, a társulat Zalaegerszegről Siófokra ment hat heti szezonra s az állítólagos titkáról semmi hírt sem hallunk. De még arról sincs hír, hogy a társulatnak egyáltalán szándékában volt vagy van Lendvára jönni. Pedig igazán érdemes volna valahogy megtudni, hogy mi lesz a pénzünkkel...

— **Állandó mozi Alsólendván.** Mint említettük, Alsólendva a közeli jövőben állandó mozival fog gazdagsodni, melyet Stern Henrik helybeli polgártársunk létesít. A mozi valóban imponáns helyiség az ernyőgyár földszintjén lesz, melyet e célra átalakítottak, izlésesen kifestették, több kijárat-ajtóval látták el s olyan ritka izléssel rendeztek be, hogy hasonlót igen sok nagyvárosi állandó mozi sem produkált eddig. A fényes berendezés, a mindenképpen imponáns helyiség, a modern felszerelés s mindezenfölül az az áldozatkészség, amivel Stern a lendvai közönségnek ezt a kellemes szórakozóhelyét megcsinálja, mind-mind megérdemli, hogy egy hosszabb cikkben méltassuk. Addig is, amíg erre térünk lesz, előlegesen csak azt jegyezzük meg, hogy a mozi berendezése a napokban már megérkezett s már csak napok kérdése, hogy mikor lesznek a gépek is felszerelve. Stern Henrik eleven vállalatának első, ünneplés előadásá valószínűleg már a f. hó 20-ika körüli napokban lesz.

— **Koldusodunk, szegényedünk...** A folyó év első felében, július 1-ig Magyarországon a lakosság 180 millió koronával kevesebbet adott ki élelmi cikkekre, mint a múlt év első felében. Ez nem azt jelenti, hogy az országban csökkentek az igények. Dehogyan. Koldusodik, szegényedik az ország, azt jelenti...

álmos, ködös, mámoros fővel az állomás felé.

A reggeli friss lég erősen cirókálta homlokát. Ébresztgette.

Egyszer csak megállott. Ijedten kapta elő erszényét... Kinyitotta reszkető kézzel.

Aztán fakó arccal, réveteg, üveges szemekkel, meredten nézett abba az ürességbe, mely egyre nőtt, nőtt előtte, tágult, mélyült; végre olyan kavargó, szédületes, sötét örvény lett belőle, hogy megrázkódott tőle, megrendült belé egész teste.

Fejéhez kapott.

Kijátszodott.

Elvesztette minden pénzét a kártyán.

Nemcsak a magáét; azt is, amit éjfélkor az állomás pénztárából kivett. Hogy mennyit: már arra nem is emlékezett.

Rohant a pénztárhoz.

Megnézte számadását; megszámlálta a pénzt. Négy száz korona hiányzott.

Meredten nézett maga elé.

Arca egyre sötétült. Iszonyu gondolát marokolt agyába.

Etelka nővere hivatali helyiségében egy revolvert látott fuggni a falon, az iróasztal mellett.

Odamegy. Elcseni valahogy. A többi azután magától következik.

Megindult és ment, mint egy álomjáró.

Nővere, ahogy belépett, belelátott a lelkébe.

— Bándi, te mulattál, játszottál; vesztettél.

Az Istenért, csak nem a...

— Azt is! — mondta Dobor Andor sötéten.

— A hivatalos pénzt is? Mennyi volt?

— Négy száz korona.

— Mikor lesz az átadás?

— Ma délbén.

— Mit csinálsz?

Dobor Andor sötét, rémes arccal, némán mutatott az iróasztal mellett függő revolverre.

Nővere rémülten ugrott oda és lekapta a szegről.

— Nem! Azt nem szabad megtenned!

Kinyitotta az asztalfölköt, beletette a revolvert, aztán testvérehez fordult kétségbeeséstől vonagló arccal.

— Nézd, itt van a pénz. Mentsd meg a becsületedet! Talán ma nem jön senki rovacsolni. Mire jönnek, visszatehetjük. Nesze, vidd! Mentsd meg a Dobor-nevet a föltől!

— Köszönöm Etelka, köszönöm! Holnap délután már itt lesz a pénz. Mihelyt hazaérek, váltóra veszem föl.

Dobor Andor megkönnyebbülten sietett az állomásra.

Délbén az ellenőrrel megérkezett a főnök. Megtörtént az újra-átadás. Az utolsó szeg és fillérig klapolt minden. Az ellenőr meglegedetten veregette meg Dobor Andor vállát:

— Jól van, kedves barátom, jó főnök lesz önből!

De ugyancsak a déli vonattal jött Zelemérre a posta-felügyelő is rovacsolni.

Dobor Etelka az ablakból látta, hogy jön. Sápadt, dult arccal rohant az ajtóhoz és bezárta.

A felügyelő a postát zárva találta.

Mikor lönyitotta, az állomás felé néző ablaknál átlótt homlokával feküdt Dobor Etelka.

A felügyelő rovacsol.

Négy száz korona hiányzott. —y.

— **Nagy jégeső járásunkban.** Szerdán a déli órákban borzasztó vihar szántott végig az alsólendvai járás első részén. Kevéssel 11 óra után egyszerre elsötétült az ég, borzasztó vihar kerekedett s az óriási vehemenciájú feltámadt szél tövestől kicsavarta a fákat, kéményeket döntött le és messzire elhordta a falusi házak szalmatejét. Mikor pedig a bóra kissé alább hagyott, olyan jégeső támadt, amilyen már évek óta nem volt vidékünkön. Körülbelül diónagyságu jégszemek estek mintegy 15–20 percig s a földet olyan vastagon beborították, hogy még órák múlva is lapátolni lehetett az egész vidéket fehér lepelként beborító jégtömeget. Az alsólendvai járás egész vendvidékének s Murarév, Kapca, Köt stb. egész természetét tönkre tette az ítéletű, mely a még le nem aratott gabonából a szemet kipaeszkolta, a fák lombjait letördelte s az egész szőlő- és gyümölcstermést megsemmisítette. Ugy néz ki most ez a vidék, mint hogyha tatárjárás dult volna végig rajta. — Dobribóli jelentik, hogy a villám a nagy viharban ott több ízben leütött s egy Kondákor nevű embert agyonsújtott.

— **Uj lap a megyében.** E cím alatt megírtuk, hogy Zalaszentgróton dr. Biró Károly szerkesztésében e hó végén hetilap indul meg. Felkértek bennünket most annak közlésére, hogy dr. Biró nem vállalta a lap szerkesztését.

— **Perlak a trachoma-kórházért.** Megírtuk, hogy Nagykanizsán a kormány trachoma-kórházát szándékozik építeni s a perlaki kórházat meg fogja szüntetni. Perlakról a napokban dr. Szabó Zsigmond járásos vezetője alatt küldött jelentést a belügyminiszteriumban, hogy a kormányt tervbe vett szándékától eltérítsék. Kérésük támogatására 12 hold földet ajánlottak fel a község részéről s állandó autobus-járatot Perlak és a murakirályi vasuti állomás között. A miniszter megfontolás tárgyává teszi a perlakiak ajánlatát s így kilátás van rá, hogy a kórház Perlakon maradjon.

— **Hír a helybeli leánypolgáiról.** A városunkban jó sikerrel működő magánpolgári leányiskola a jövő — 1913.14-iki — tanévre jelentékenyen ki fog bővülni. Megnyílik ugyanis az új első osztály. — Az iskolába való felvételt már most lehet jelentkezni Hadrovics Elek körjegyzőnél.

— **A „Budapest” az egyetlen nagy politikai napilap, mely fényképszeivel és rajzolóival illusztrálja az eseményeket.** A „Budapest” változatlan hazafias irányával, függetlenségi politikájával állandóan hű tükrö a nagy magyar közvéleménynek, mely Kossuth Lajos elveinek megvalósulásában látja a nemzet boldogulását. Vezércikkeit Kossuth Ferencel és Apponyi Albert gróffal az élükön, az egyesült függetlenségi gárda legkiválóbb szakfőitáiról írják. A „Budapest” előfizetői gyönyörű diszalbumbot kapnak ingyen. Regényei szenzációk, tárcáit a legjelesebb elbeszélők írják. Tudósításai gyorsak, eredetiek és megbízhatók. Levelezői vannak a kontinens minden fővárosában és az ország valamennyi jelentősebb helyén. A „Budapest” a legérdekibb, a legnépszerűbb és legjobb újság. Előfizetni lehet a kiadóhivatalban: Budapest, IV. Sarkanyus-utca 3., vagy Balkányi Ernő könyvkereskedése útján. Előfizetési ár: egész évre 28 korona, félévre 14 korona, negyedévre 7 korona.

— **Kivándorlók, mint bucsusok.** Cserföldről írják: Az alsólendvai járás vendlakta vidékéről állandó a kivándorlás s az utlevél nélküli kivándorlók minden eszközt felhasználnak arra, hogy akár csellel is átjuthassanak a stájer határon. A mult héten 23 cserföldi és adorjánfalvi ember összebeszél, hogy kimennek Amerikába. Egyikük valahonnan szerzett egy tempomi zászlót s az alatt megindultak az osztrák határ felé. Közben szent dalokat énekeltek, mint az igazi bucsusok. Köhánánál összetalálkoztak egy határrendőrrel, aki megkérdezte tőlük, hogy hova mennek.

— **Öreg-Máriacelle, bucsura!** — felelték az agyafutó vendék. A határrendőr átészterezte őket a határon s a kivándorlók ott a markukba nevettek. A határrendőr csak akkor tudta meg, hogy be van csapva, mikor az ál-bucsusok vezetője nemskorára visszatért a zászlóval és hosszas faggatás után elmondta, hogy társainak eszük ágában sem volt Máriacelle bucsura menni. — Így mondja ezt a cserföldi tudósítás.

— **Repülő-nap Nagykanizsán.** Dobos István, az ismert nevű magyar pilóta, ma délután látványos repülést rendez Nagykanizsán a katonaréden. A repülést iránt meggyezerte nagy az érdeklődés.

— **Betörés egy járásunkbeli földbirtokos lakásába.** Tauber Ottó reszneki földbirtokos Budapesten a Thököly-ut. 1. szám alatt hatszobos, tenyesen berendezett lakást tart. Tauberek jelenleg reszneki kastélyukban nyaralnak s tóvárosi lakásukat lezárva, minden felügyelet nélkül hagyták. Mult heten eddig ismeretlen tettesek leírták a lakást, a szekrényeket kiforgatták, a képeket, tükröket összetörték s midőn mindezzel végeztek, magukkal vittek a lakásból minden elvihető értékes holmit: több ezer koronát érő ezszert, ezüst tárgyakat, készpénzt és ruhaneműt. A rendőrség megállapítása szerint a betörők két napig bent laktak a lakásban, ott ettek, ittak, aludtak anélkül, hogy valaki megzavarta volna őket. Az egyik szomszéd lakó csütörtökön éjjel hallott ugyan valami neszt a lakásból, de abban a reményben, hogy Tauberéiről valaki varlatlanul hazakereszt, nem tulajdonított semmi jelentőséget a dolognak. Szombaton reggel aztán tárva-nyitva találtak az ajtókat. Az esetről sürgönyileg értesítettek a Resznen tartózkodó Taubert, aki azonnal Budapestre utazott, hogy a kárt megállapítsa.

— **Leesett postagalamb.** A mult napok egyikén Szecsisziget községben egy szürke postagalamb esett le, melynek egyik lábára alumínium-gyűrű van erősítve. A gyűrűn ez áll: „K. G. Wien 736.” Levél nem volt nála. A galambot a községi előjáróság őrzi, amíg a tulajdonosát ki tudja deríteni.

— **Szerdahelyiek és lakosok.** Vasárnap este mulatság volt a Muraszderhely melletti Muraparti csardában. Már javában állott a bál, mikor úgy 11 óra tájban bejött egy csomó lakosi legény. A lakosok csakhamar dunajkódní, törni, zuzni kezdtek s mikor a rendezőség több tagja rendreutasította őket, a rendezőségre támadtak és olyan parázsverekedést rendeztek, hogy csak úgy harsogott a korcsma egész környéke. Végre is a szerdahelyiek éryesebben léptek fel s székekkel, tüvekekkel kivertek a csardából a lakosokat. Azután tovább mulattak.

— **A szép Adria.** Most, amikor közönségünkre legaktuálisabbá válik az Adria, mikor anyai ezren és ezren készülnek partjaira, hogy felidőzjenek habjaiban, kétszeresen érdekes az a gyönyörű mese, melyet Csajthy Ferencz né irt a szép Adriáról Sebők Zsigmond és Benedek Elek képes gyermeklapjába, a Jó Pajtásba. A mese a legújabb, június 29-iki számban fejeződik be, a melybe zenkivül verset írt meg Benedek Elek, elbeszélést Szabóné Nogáil Janka, Sebők Zsigmond befejezi „A milionsomfia” című nagyhatalmú regényét, Mesemondó bácsi vidám mesét mond a húrca halasztról, dr. Kovács Aladár, a mentőegyesület igazgatója az állatker bogariról közöl érdekes cikket több koppel. Folytatódik az Almanach kérdésére adott pályaverse feleletek közlése, valamint Rákosi Viktor regénye is, Zsiga bácsi mokája, a rejtvények, szerkesztői izenetek egészíti ki a szám gazdag tartalmát.

A Jó Pajtás-t a Franklin-társulat adja ki; előfizetési ára negyedévre 2 korona 50 fillér, félévre 5 korona, egész évre 10 korona. Egyes szám ára 20 fillér. Előfizetéseket elfogad s mutatványzámokat küld a „Jó Pajtás” kiadóhivatala Budapest, IV. Egyetem-utca 4.

— **Tűz a járásban.** Örszentvid (Strelec) községben mult hétfőn nagy tűz pusztított. Este 7 órakor kigyulladt Gregorecz Miklós lakóháza s még mielőtt a tűz el lehetett volna fojtani, úgy ez, mint a hozzatartozó összes melléképület elégett. A tűz innen átsapott Bördén István és Végi György lakóházaira, melyek a melléképületekkel együtt szintén földig égtek. A kár több ezer korona. Az épületek nem voltak biztosítva. A tűz keletkezésének oka ismeretlen.

— **Kilátótorony a Badacsony ormán.** A Balatonvidék egyik legszebb és legmagasabb pontján, a Badacsony-hegy tetején kilátótornyt építenek. A balatoni turisták ugyanis régóta panaszkodtak amiatt, hogy badacsonyi kirándulásaik alkalmával nek volt a legmeghínőbb. A Balatoni Szövetség elnöksége Esterházy Miklós herceget, a Badacsony-hegy tulajdonosát megkérte, hogy a festői hegy ormán engedje meg a kilátótorony építését. A herceg most értesítette a szövetség elnökségét, hogy a Badacsony tetején a kilátótorony céljaira negyven négyszögöl terület átengedi. A szövetség megbízásából még az idén megkezdte a kilátó építését.

— **Haláltánc.** Megdöbbentő eset történt Ujlakon. Primitiát üttek és az első szentmisét nagy mulatság követte az ujonan fölszentelt kispap szüleinél. A mulatságon résztvett Kovács Mariska, a falu egyik legszebb leánya, jómódu gazdaszülők egyetlen gyermeke. Vidáman, jökdévűen folyt a tánc. Kovács Mariska táncolt legjobbet. Tánc közben hirtelen rosszul lett, hazakisérték, ahol összeesett és meghalt. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy szívszélhűdés ölte meg.

— **Hajsza egy rablóbanda után.** Három héttel ezelőtt egy négy-öt tagból álló banda garázdálkodott járásunkban, mely a vidéken számtalan kisebb-nagyobb utonállást, rablást követett el. Lenti község közelében egy embert leütöttek, bevonszolták az erdőbe s ott kirabolták, Sárdon pedig a korcsma udvarán éjjel rátörték egy szegény bakpai fuvarosra, meg akarták rabolni s közben borzalmasan összeszurkálták. A gonosz-tevőket az egész járás csendőrei nyomozzák, sőt alkalmazták a szomszédos járások csendőrsérei is, de mind hiába. Eddig cigányokra gyanakodtak, de a környéken elfogott karavánokban nem ismerték fel a tetteseket. Újabban egy hajcsár után kutat az alsólendvai csendőrség, akire a rablók főcinkosáról adott személyleírás teljesen ráillik.

— **Megszökött szerelmesek.** A szerelm még a mai modern világban is produkál romantikus történeteket, amelyeknek rugóit ma már csak igen kevesen értjük meg. Ilyen romantikus történet esett meg most a közeli Hidvég községben. G. Lajos hidvégi gazda fiatal, helyre, 22 esztendő felelőségének viszonya volt a falu egyik legényével, G. Miklóssal. A viszony már nem volt mai kelletű, tudott róla az egész község, csak a férj bizott vakon az asszonyában. Egészen a mult hétig. A mult heten aztán valaki beárulta a férjnek a szerelmeseket, mire ez kérdőre vonta az asszonyt, de ez mindent letagadott. Hétfőn reggel pedig különös dolog történt a G.-portán. Mikor a férj felébredt, üres volt a ház, nem találta sehol az asszonyt. Magából kikelve szaladt el a szerelmes legény szüleinek házához, hogy talán ott találja az asszonyt, de azok meg a fiukat keresték. Az előzményeket most már nem volt nehéz kitalálni, annál is inkább, mert az asszony magával vitte az ura minden pénzét s alsó és felső ruhát, amennyit csak magával bírt vinni. Megszökötek. A férj az alsólendvai főszolgabírói hivatalnál jelentést tett a szökevények ellen, akiről megállapították, hogy éjjel 2 órakor keltek utra Hidvégben, begyalogoltak Alsólendvára, hol vonatra ültek s Csáktornya felé elzónáztak. Azóta nyomuk vesztett.

— **A magyar nyomdások nagyszabású abbáziai szanatóriumáról** közöl érdekes kepet a Várad: Ayal és Falk Zsigmond dr. szerkesztette, s immár harmadnegyedik évfolyamát járó **Ország-Világ** legújabb száma. Egyeb érdekes illusztrációk: „Az antropológia”, „Ver-e y a jó és motoros kerekpár között”, „Cispikézésítő nek Brüggében”, „Jelenet Wagner Parsifal-jából”, „Mezei ünnepek Spanyolországban”, „Kábelrakás az indiai óceánra”, „A londoni angol-francia barátközösség”, „A lötschbergi a’agut”. Egy sereg arckép egészíti még ki az Ország-Vi g mai számának illusztratív tartalmát. A lap ir. dalmi részé e regényeket, elbeszéléseket, kritikai cikkeket avagy verseket irtak: Adorján György, Andriksa Károly, Beszky-Buday Erzebet, Falk Zsigmond dr., Feleki Sándor, Hanuszki László, Kersék János, Moly Tamás, Peczeley Ferenc Sebessné Borbély Mariska, Thomé József, Várad: Antal Versényi György.

— **Hajsza a cigányok után.** A veszedelmes rabló és gyilkos cigányfamilies közt a Kolompárok a leghirhedtebbek. A fejrmegei csendőrség most kettőt a veszedelmes familia tagjai közül letartóztatott. Két hónapon keresztül üldözték a Dunántul csendőrei a hírhedt Kolompár familiát, amely a Szeged környékén elkövetett rablások és betörések után menekült a Dunántulra. A veszedelmes banda május hónap első napjaiban Mór község határában ütött tanyát s amikor az arra haladó csendőrök igazolásra szólították fel őket, a férfiak lóra kaptak és elmenekültek. Az asszonyok és a gyerekek azóta a móri csendőrök foglyai. Az elmenekült cigányok ezidőtől fogva hat vármegye községeinek lakóit tartották rettegésben. Zala-, Fejér-, Komárom-, Győr-, Esztergom- és Veszprém vármegyékben körülbelül harminc betörést és rablást követtek el. Tatán lovak hátrahagyásával kellett a csendőrök e’öl menekülniök. Sütőn másnap revolverekkel kényszerítették egy gazdát arra, hogy átadja nekik lovait és kocsiját. Junius 17-én a vakmerő cigányok megjelentek Mórón, hogy az ottani községhezán fogvatartott asszonyaikat kiszabadítsák. A csendőrök ez alkalommal kettőt közülök, Kolompár Jánost és Andrást elfogták.

— **Borzalmas szerencsétlenség a Balatonon.** Balatonalmáiban most építik a gyermekszanatóriumot. Vasárnap délután Szűcs Gyula pallér négy társával csónakba ül, hogy átvezessen Balatonfűdésre. Utközben Szűcs fölállt a csónakban, hogy kabátját leveesse s eközben a vízbe esett. Az egyik munkás, Föccény László utána kapott, mire a csónak fölbillent és valamennyien kiestek belőle. Ez éppen arra haladó „Felka” hajó matrózainak sikerült három embert kimenteniök, de Szűcs és Föccény a vízbe fulltak.

Szerkesztői üzenetek.

H. L. Debrecen. A „Palkó”-ra legközelebbi számunkban kerül a sor. Üdvözlét.
K. E. Szécsisziget. A tudósítást is, az elismerést is szépen köszönöm. Szives tudósításait kérem a jövőben is. Szívélyes üdv.

GAZDÁK ROVATA.

Háziállataink ivóvize.

A háziállatoknak csakugy szükségük van kifogástalan jó ivóvizre, mint az embernek. A víz friss, jó ízű, szintelen és szagtalan legyen. A zavaros, üledékes víz az állatnak sem jó. A sziklából eredő némely forrásvíz sok ásványi anyag tartalmánál fogva árthat az állatnak.
 Ugyeljünk arra, hogy az állatoknak adott víz ne legyen igen hideg, de az állott, 14 C°-nál melegebb víz sem csillapítja kellően az állatok szomjúságát. Az állatok szervezetének a víz lévén főalkotórésze, az állatok víz híjánál sem lehetnének. Az állatok szomján jóval hamarabb elpusztulnak, mint étlen.

Háziállataink közül a szarvasmarhának, sertésnek, lombozó szarvasmarhának, általában több vízre van szükségük, mint a lónak, vagy juhoknak. A lóznak és juhoknak is azért — a mi természetes is — tiszta, üdítő vízre van szüksége. Magától értetődik, hogy esetenként ugyanazon állatfajnak több vízre lehet szüksége, mint közönségesen, például az tizzaadás következtében sok vizet vesztett ló, vagy a sok tejet leadó fejőstehén is több vízre szorul, mint az istállóban pihenő ló, vagy a szárazon álló tehén. Meg kell azt is jegyez-nem, hogy a tulságosan hideg víz íránt a ló leg-érzékenyebb (egynemely kólikás betegség innét ered.)

Azt, hogy az állatoknak naponta mennyi vízre van szükségük, nehéz pontosan megállapítani, minthogy ez sok körülményen fordul meg. Függ az állati test nagyságától, a leadott víz mennyiségétől, a táplálék víztartalmától stb. Ha az állatok a megszokottnál több vagy kevesebbet vizet isznak, vagy tiszta vízhez nem nyulnak, vagy csak a pocsolókat vizet szüresölik és a tiszta vízből csak keveset isznak, ez beteges jelenség, erről idejekorán értesítsük állatorvosunkat, hogy tanácsával élhessünk.

A fertőzött talajon levő kutakat legjobb betönni, az ilyen kutakból a vizet itatás céljára felhasználni veszedelmes. A fertőzöttnek vélt kutak vizét ajánlatos bakteriológiailag megvizsgáltatni. A kutak vizet javítható olyképen, hogy a vizet s a kutban felhalmozódó iszapot vagy egyéb anyagokat kimerítik. A kimerítés után pár napig a kut vize egészségi szempontból nem kifogástalan. A közös vályúból való itatást abba kellene hagyni. Közös vályúból legfeljebb csak az egy udvarbeli állatokat volna szabad itatni, mert az egy udvarbeli állatok közt a beteg állatokat hamar megtaláljuk s külön rekeszthejtük, sőt az udvaron való itatás célszerűségi okokból is tanácsos (az állatok mozgása, az istálló szellőztetése.) Nem lehetséges azonban az ilyen örökös és olyan helyen, hol az egész utca, sőt némelykor az egész falu állatját egy kutra terelik.

A boglya kigyulladásá ellen. A szénának a boglyában való kigyulladásá ellen a következő eljárás bizonyult sikeresnek: 1. Nagy súlyt kell fektetni a szénának minél szikkadtabb megnyerésére s ily állapotban való boglyázására, vagy kazalozására; 2. Ha az időjárás miatt nem lehetséges azt kellően szikkadt állapotban boglyázni, célszerű 1/2—1 méternyi szénarétegek közé vékony szalmarétegeket rakni; 3. Indokoltabb apróbb kazlakba rakni a szénát, mint túl terjedelmesbe, mert a kisebb tömegű kazalban a felhevítés mér-sékeltőbb s a kigyulladás veszélye csökken. 4. Ahol a nagykazlak készítését kikerülni nem lehet, ott tanácsos a kazal, vagy boglya központjába egy szellőztető kéményt alkalmazni akként, hogy 4 rudat hosszában felfelé elhelyezvén, azokat négy-szegletű kürtő formájában lécekkal foglaljuk össze, fenn természetesen nyitva hagyván, hogy a kazal belseje, különösen a középpontja, hol legerősebben felhevül, szellőztessék; 5. Indokolt még szénát, sarjút a boglya- vagy kazalrakásnál tömötten megtaposva rakni, hogy üregek, melyekben levegő van, ne maradjanak benne vissza. Ez a nem áramló levegő t. i. elősegíti a kigyulladást. 6. Az

erjedés idejében a boglyába, kazalba vasvillát s hasonlót dugni és hagyni nem tanácsos.

Sertések összeroktatása. Csak a sertés-tartó gazda tudja, mennyi bajt és bosszúságot okoz az ugynevezett „szedett” sertések összeroktatása. Az egymástól idegenkedő állatok támadják, marják egymást s az ilyen viaskodások többnyire — a gazda nagy kárára — egyik-másik állat kimulá-sával végződnek. Próbálkoznak mindenféleképpen, bekenik a sertéseket pálinkával, petróleummal stb., de ezek a legtöbb esetben nem segítelik. Most egy német gazda mond el egy praktikus fogást, mely állítása szerint nála teljesen bevált. „Amikor fiatalabb sertést vásárol az ember egy már meg-levő őrégbehez, gyakran a legnagyobb vesződ-séggel sem tudja őket összeroktatni. A legutóbbi eseteknél már nem tudva magamon másképp segí-teni, az őrégbe sertést hátsó lábánál megkötöz-tem, de nem egészen rövidre, hogy kedve legyen zabálni. És ime, ez mintegy varázstűsre segített! Tizenkét óra múlva felszabadítottam a megkötöz-ött sertést, de a fiatalabb azután bántatlanul él-vezhette jogait az ólamban. Két évi tapasztalat után állíthatom, hogy ennél egyszerűbb, de hatá-sosabb módszert nem ismerek.”

Legyek kipusztítása az istállókból. A fecske legjobb pusztítója a legyeknek. A gazda mindent kövessen el, hogy a fecskék minél több fészket rakjanak az istállóban. Egy gazda meg-figyelt, hogy istállójában 17 fecskefészket volt s mindegyikben 4—6 fiatal. Az istálló teljesen légy-mentes volt. A birtokos ugy segítette elő a fecskék fészkekrakását, hogy udvarára egy rakás agya-got hozatott és azt naponta meglocsolta, hogy a fecskék így könnyen jussanak hozzá a fészke-építési nyersanyaghoz.

Hogyan kell gyógyítani a csirkék táto-gását? A tátozás közönséges betegség a fiatal, 4—10 hetes csirkék között. A tünetek könnyen felismerhetők és megfelelő kezelés után a beteg-ség hamar el is mulik. Az olyan baromfiudvaro-kon azonban, ahol e bajjal nem törődnek, száma-talan csirke elpusztul. A tátozásba esett csirkék szomorúak, köhögnek és tüszögnek s rendszeren félrehúzódva hunyott szemmel és tátott szájjal gubbasztanak. A betegséget elődsi férgek okozza, mely a légzőszerveket támadja meg. A betegség enyhébb eseteiben a gyógyulás erős dohányfüst-tel való kezelés után is beáll. Gyökeresebb or-voslása az, hogy egy tollat parafinnal vonunk be és azzal a beteg állat torkát körülkengetjük. Tekintve, hogy e betegség rendkívül ragadós, feltétlenül gondoskodni kell arról, hogy a beteg állatok az egészségesektől elkülöníttessenek. A megelőző védekezés e betegség ellen a feltétlen tisztaság és különösen a talaj tisztántartása, mely célra igen jó szolgálatot tesz egy lapátnyi frissen oltott méznek kiszórása.

A főzelékek főzése. A friss főzelékek, kül-lönösen a káposzta, zöldbab, kalarábé stb. főzés közben valami fanyar mellékzót kapnak. Ezt ugy távolíthatjuk el legbiztosabban, ha a megtisztított, megmosott főzeléket megszóva leforrázzuk és más melegvizet vagy huslevet veszünk az étel elkészí-téséhez. Így a főzelék izesebb is lesz.

Faviaszt házilag készíthetünk, ha veszünk 25 deka fehérviaszt, 25 deka fehérgyántát s 10 deka terpentinolajat s ezeket lassu tűzőn összeolvasztjuk.

Versenytárgyalási hirdetmény.

A csesztregi róm. kath. plebánia a **kálócfai sirkápolna-emlék felépítésére** ezzel pályázatot hirdet és felhívja mind-azokat, akik a pályázatban résztvenni óhaj-tanak, hogy az **1913. július hó 20-án délután 4 órakor Kálócfa község község-házánál megartandó versenytárgyaláson** je-lenjenek meg.

Fentebb irt határnapig fent nevezett plebánia hivatalnál beadott zárt írásbeli ajánlatok a helyszinén fognak felbontatni s mint ilyenek figyelembe vétetnek.

A terv és költségvetés a fentnevezett plebánia-hivatalnál bármikor megtekinthető.

Csesztreg, 1913. július hó 7.

Stojanovits Jenő
 plebános.

Képes Hét
 100
 Kötetes Könyvtára

vászonkötéses kötetit az előfi-zetők 50 fillér ráfizetés ellenében

Ingyen és bérmentve kapják meg.

Falk, Geijerstam, Gorkij, Krudy, Dóczy, Szomaházy, Szemere György stb. hírneves írók mű-veinek guűjteményes kiadásá.

Minden hónapban egy kötet.
 A KÉPES HÉT előfizetése 6 hónapra 6 kötettel együtt 8 korona.
 Kiadó: Budapest, V., Visegrádi-u. 8.

Szülősgazdák figyelmébe
 ajánlom nagy raktáramat
réz- és fa-permetezőkbek és min-denféle permetező-részekben.

Mindenemű permetezőkh javítását szakszerűen, olcsón végzem!

Permetezőket olcsó napi díjazással kölcsön is adok!

Sipos Lajos épületbádogos
 ALSÓLENDVA. 15—12

Takács Ferenc
 asztalos ALSÓLENDVÁN.
 Ajánlja nagy raktárát mindennemű **temetkezési cikkekben.**
 Nagy választék 24—22
kész koporsókban,
 szemfedél, **sirkoszoruk, koszoru-szalagok, mirtuszcsokrok, fejkoszoruk, fátyolok, halotti ruhák, cipők, harisnyák-ban stb. Koporsódíszek és szalag-betűk legnagyobb raktára.**
 — Mérsékelt, legolcsóbb árak! —

Lampionokat és konfettit
 nyári multságokra a leg-jutányosabb árban ajánl!
Balkányi Ernő papírkerek. Alsólendva.

4119/ik. 1913. sz.

Hirdetmény.

Kerkakutas község telekkönyvi birtokszabályozás következtében átalakított s az átalakítással egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, melyekre az 1886:XXXVIII. tc. és 1891:XIV. tc. a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892:LXIX. tc.-ben szabályozott eljárás a tkvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ezt azzal a felhívással teszi közzé, hogy:

1. mindazok, akik az 1886:29. tc. 15. és 17. §-ai alapján, ideértve e §-oknak az 1889:38. tc. 5. és 6. §-aiban és az 1891:16. tc. 15. §-a a) pontjában és az 1912:VII. tc. 34. és 35. §-ában foglalt kiegészítést is, — valamint az 1889:38. tc. 7. §. és az 1891:16. tc. 5. §-a b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886:29. tc. 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják, evégből törlési keresetüket 6 hó alatt, vagyis **1914. január hó 1-ig** bezárólag a tkvi hatósághoz nyújtsák be, mert e meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. mindazok, akik az 1886:29. tc. 16. és 18. §-ainak eseteiben, ide érte az utóbbi §-nak az 1889:38. tc. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásaikat 6 hó alatt, vagyis **1914. évi január 1-ig** bezárólag a tkvi hatósághoz nyújtsák be, mert e meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk figyelembe vételni nem fog;

3. mindazok, akik a tkvi átalakítás tárgyában tett intézkedések által, nemkülönben azok, akik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az 1892:29. tc. szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogokat bármely irányban sértve vélik, ide érte azokat, akik a tulajdoni aránynak az 1889. évi 38. tc. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetben felszólamlásukat tartalmazó kérvényüket a tkvi hatósághoz 6 hó alatt, vagyis **1914. évi január hó 1-ig** bezárólag nyújtsák be, mert e meg nem hosszabbítható záros határidő elmúltá után az átalakításkor közbejött téves bevezetésből származó bárminemű igényeket jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetnek, az említett bejegyzéseket pedig csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, akik a hitelsítő bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, hogy amennyiben azokhoz egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyújtanak, az eredetieket a tkvi hatóságnál átvehetik.

Alsólendva, 1913. évi június 20-án.

Bíró s. k.
kir. járásbíró.

A kiadmány hitelétül:

Rósás
kir. telekkönyvvezető.

Gépolaj
Ásványolaj
Hengerolaj, sötét
Hengerolaj, világos
Tovote kenőcs
Carbolineum, barna
Carbolsav, fekete
Pissoir olaj
Kőszén-kátrány
Vizmentes ponyvák
Lenzsákok
Gyanták 4-2

legjutányosabb eredeti gyári árral kaphatók

Arnstein Benő
kereskedésében Alsólendván.

Rézi néni

szegedi szakácskönyve

legújabb kiadásban megjelent.

Ára 5 korona.

Kapható: Balkányi Ernőnél

Alsólendván.

ÉRTESÍTÉS.

Tisztelettel értesitem a n. érd. közönséget, hogy Alsólendván, a Szaurer János-féle **Baross-utcai házban** (Nagy Ferenc kovács átellenében) a mai kornak megfelelő

kerégyártó-műhelyt

nyitottam. Főtörekvésem mindenkor oda fog irányulni, hogy jó és tartós munkámmal t. megrendelőim bizalmát kiérdemeljem.

A n. é. közönség b. pártfogását kéri teljes tisztelettel 4-4

Mikola János, kerégyártó.

Alsólendván, a Főuton levő Balkányi Ernő-féle ház emeletén egy udvari

butorozott szoba

azonnal kiadó. Bővebbet ugyanott.

A Kanizsai-utcában, a volt Iványi-féle házban egy vagy két csinosan

butorozott SZOBA

azonnal kiadó.

Bővebbet a házban. 2-2

Az igen tisztelt

újságolvasó közönség

figyelmébe ajánlom ama

körülményt, hogy:

Magyarország

Az Ujság

Pesti Napló

Pesti Hirlap

Az Est

A Nap

Pesti Tükör

Friss Ujság

Esti Ujság

Budapester Tagblatt

napilapok, — továbbá

Érdekes Ujság

Tolnai Világlapja

Fidibusz

Kakas Márton

Das Interessante Blatt

hetilapok nálam bármikor kaphatók.

Azonkívül az összes bel- és külföldi

lapok előfizethetők nálam.

Balkányi Ernő

könyvkereskedő

Alsólendva és Muraszombat.